

Samborg—Slensborg og tilføjs til Nyborg er 106¹/₂ Mil, vil denne Bane være 46³/₄ Mil kortere, og medens en Bane, der var paatænkt samtidig dermed over Lolland og Femern vilde blive 84 Mil, vil denne Bane altsaa være 29³/₄ Mil kortere. Man stillede tillige i Udsigt, at der vilde blive en Dampfergeforbindelse mellem Danmark og Sverrig. Der var 3 Planer for dengang, nemlig dels over Dragør, dels fra en Plads i Nærheden af Kalkbrønderiet og endelig ved Helsingør. Fra en Side, der stod det daværende Ministerium meget nær, udtalte man sig netop meget entusiastisk om denne Bane, og der var ikke Tal om, at vi skulde inblade os paa at bevilge disse 400,000 Kr., naar denne Bane ikke kom, fordi det vilde være et uendeligt Gode, idet hele Sverrig derved vilde blive trukket til at gøre saavel sin Person- som sin Godstransport gennem Danmark. Ligesom man haabede ved Dampfildsforbindelsen Gøteborg-Frederikshavn at drage en Del af Trafikken fra det nordlige Sverrig og Norge over Sjælland, saaledes mente man ad denne Bei at kunne faae hele det sydlige Sverrig til at gaa Veien gennem Danmark. Mærkelig nok var der, som sagt, fra en Side, som stod Regjeringen nær, dengang slet ikke nogen Lante om, at man burde give de 400,000 Kr. udbtagen under det Willkaar, at denne Bane, som ansaas for at være i enhver Henseende lykkelig for Danmarks Fremtid, samtidig blev anlagt. Jeg har som sagt ikke endnu kunnet finde tilstrækkelig Grund til at fravige dette Standpunkt. Der er endnu mange Oplysninger angaaende den Sag, der dengang vare under Forhandling, men det var kun for at klare den Opfattelse, som det daværende Udvalg havde, og ifølge hvilken det stillede denne Fordring, at jeg omtaler dette. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at jeg i mine Udtalelser, da Sagen var til 1ste Behandling, tog feil af et Navn, som jeg tillader mig at berigtige, det er jo 6 Mar siden, jeg har set det, saa Feiltagelsen maa være undskyldelig. Bed at omtale et Beløb af 30,000 Rd., som skulde deponeres, omtalte jeg et Hamborgerhus som det, der skulde overtage det, men jeg ser her af et Brev fra Hamborger-Bekliner Bantén, at det var denne, der stillede Fordringen til et Firma i Berlin om at indbetale Halvdelen af Beløbet, 15,000 Rd., eller 33,750 Rmk., og jeg beder kun dette noteret, fordi jeg havde anført et feilt Firma i mit Foredrag i sidste Møde. Jeg kan, som sagt, efter den Erfaring, jeg har fra denne Tid, og efter de Meddelelser, der ere komne, ikke forstaa, at der i Virkeligheden er nogen Forpligtelse for os til at yde Garanti for de 240,000 Kr.; men, som sagt, de andre Herrer have jo saa nøjagtig gennemgaaet det, at jeg paa den anden Side ikke kan undlade at stemme derfor, naar de andre Herrer ville gaa med.

Clausen: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg vil gjøre med Hensyn til den Henviisning, der gjentagende er slet til Finantsudvalgets Enighed i denne Sag. Det forekommer mig, at denne Henviisning er ikke saa fuldstændig paa sin rette Plads. Hvad man har fundet i Finantsudvalget, har det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) ved Sagens 1ste Behandling læst op, og jeg skal her oplæse det af hans Foredrag efter Tidenden. Det lyder saaledes: „Finantsudvalget med Undtagelse af Lauber maa indrømme, at de i Andragendet ansførte Grunde tale for, at den ansøgte Rentegaranti ydes, og foreslaar det derfor henvist til Indenrigsministeren“. Ja, jeg tvivler ikke om, at de i Andragendet ansførte Grunde ere meget vægtige. Jeg har ikke set Andragendet. Men det er altsaa kun fra den ene Side, at Finantsudvalget har set Sagen, og grundet derpaa har det foreslaaet Sagen henvist til Indenrigsministeren. Det finder jeg meget naturligt og meget rigtigt af Udvalget, og jeg kan heller ikke have Noget imod, at den ærede Indenrigsminister fremsætter Lovforslaget; men en anden Ting er det, om denne Udtalelse af Finantsudvalget forpligter Finantsudvalgets Medlemmer til nu, efter at Lovforslaget er fremlagt, at stemme derfor. Det er det, som jeg ingenlunde kan se. Naar der kommer meget vægtige Grunde mod dem, der ere ansførte i Andragendet, og saadanne Grunde have vi i Loven af 25de Marts 1872, saa er det en given Ting, naar Sagen ses fra begge Sider, at Finantsudvalgets Medlemmers Dom maa staa fuldstændig frit og maa kunne gaa til den ene eller anden Side. Jeg kan altsaa ikke se, at Finantsudvalgets Medlemmer, fordi de saaledes have henvist et Andragende til Indenrigsministeren, skulde være forpligtede til at stemme for Lovforslaget, som det er. Jeg vil haabe, at Flertallet af dem vilde stemme for det Andragendes forslag, jeg i Forbindelse med to ærede Medlemmer har stillet.

Th. Nielsen: Jeg skal til den sidste ærede Taler bemærke, at Finantsudvalget dog ikke ganske kan betragtes som en Maskine, saa at man saadan tager et Andragende og tror paa det uden videre. Naar man siger, at de i Andragendet udtalte Grunde tale derfor, er det en Selsøjlge, at disse Grunde ere blevne overveiede, undersøgte og sammenholdte med det Faktiske, nemlig hvad der staa i Rigsdagstidenden og hvad der ellers tjener til Oplysning i denne Sag. Saaledes masfinmæssigt handler man dog ikke, at man tager et Andragende og siger: Naar kun Grundene ere der, anbefale vi det. Der foreligger jo saamange Exempler paa, at hverken Finantsudvalget — og jeg antager heller ikke noget andet Udvalg — saaledes uden videre tager et Andragende for gyldigt;